

## POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

po rozpoznaniu w Izbie Karnej  
w sprawie **R. P.**  
oskarżonego o przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.  
na posiedzeniu bez udziału stron  
w dniu 31 lipca 2024 r.  
wniosku Sądu Rejonowego w Chrzanowie  
z dnia 1 lipca 2024 r., sygn. akt II K 436/24  
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu  
na podstawie art. 37 k.p.k.

**postanowił:**

**uwzględnić wniosek i sprawę przekazać do rozpoznania  
Sądowi Rejonowemu w Jaworznie.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Chrzanowie z dnia 1 lipca 2024 r., sygn. akt II K 436/24, na podstawie art. 37 k.p.k., zwrócono się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu tej decyzji wskazano w szczególności, że sprawa dotyczy czynu z art. 226 § 1 k.k. popełnionego na szkodę sędziego Sądu Rejonowego w Chrzanowie, co może w odczuciu społecznym wzbudzić przekonanie o braku warunków do obiektywnego orzekania. Tym samym

podniesiono, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu.

### **Sąd Najwyższy uznał co następuje.**

Wniosek Sądu Rejonowego w Chrzanowie zasługuje na uwzględnienie.

Określona w art. 37 k.p.k. instytucja stanowi wyjątek od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy, zatem jej zastosowanie powinno mieć miejsce jedynie wówczas, gdy przemawiają za tym szczególne względy, związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że zastosowanie art. 37 k.p.k. uzasadniają tylko takie konkretne sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać w aspekcie zewnętrznym przekonanie – chociażby mylne – o braku warunków do rozpoznania w danym sądzie sprawy w sposób obiektywny (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 13 lipca 1995 r., III KO 34/05, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68; 17 maja 2006 r., II KO 27/06, LEX nr 186944; 26 czerwca 2007 r., II KO 36/07, LEX nr 282245).

Wśród okoliczności uzasadniających skorzystanie z instytucji z art. 37 k.p.k. słusznie wskazuje się na sytuację, gdy sędzia sądu właściwego lub nadzrędnego jest uczestnikiem postępowania, np. pokrzywdzonym (por. postanowienia SN z dni: 25 lutego 2022 r., I KO 10/22, LEX nr 3322318; 28 grudnia 2021 r., V KO 94/21, LEX nr 3324582; 25 stycznia 2007 r., IV KO 3/07, LEX nr 568473; 25 czerwca 2005 r., II KO 22/05, LEX nr 1615825). W realiach niniejszej sprawy fakt, iż pokrzywdzonym w sprawie jest sędzia sądu właściwego, może w odczuciu społecznym wzbudzić przekonanie o braku warunków do obiektywnego orzekania – i to niezależnie od tego czy w rzeczywistości sąd stworzony z sędziów tego sądu byłby w pełni zdolny do niezależnego orzekania. Tego rodzaju sytuacji, mogących rodzić, choćby nawet nieuzasadniony, negatywny społeczny wydźwięk, czy też ingerować w swobodę orzekania, w interesie dobra wymiaru sprawiedliwości, należy unikać poprzez dopuszczalną w drodze wyjątku zmianę właściwości miejscowej sądu. Dobro wymiaru sprawiedliwości we wskazanych przez sąd wnioskujący okolicznościach postrzegać bowiem należy zarówno jako potrzebę

zagwarantowania warunków bezstronności orzekania, jak również utwierdzenia opinii społecznej w przekonaniu, że jedynymi względami mającymi wpływ na treść orzeczenia w kwestii odpowiedzialności karnej danego oskarżonego, pozostają kryteria merytoryczne.

Mając zatem na uwadze dobro wymiaru sprawiedliwości uznać należy, że zaistniała określona w art. 37 k.p.k. podstawa do przekazania przedmiotowej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, tj. Sądowi Rejonowemu w Jaworznie, położonemu w stosunkowo bliskiej odległości od sądu miejscowo właściwego.

Sąd Najwyższy mając na uwadze powyższe orzekł jak w sentencji.

[J.I.]

[ms]